

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **J. W.**

skazanego z art. 148 § 2 pkt 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 września 2024 r.,

wniosku skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu
Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 18 października 2023 r., sygn. akt II AKa 57/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 10 października 2022 r., sygn. akt II K 1/21,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 10 maja 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy z urzędu J. W., który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w całości. Obrońca w sporządzonej kasacji podniósł szereg zarzutów opartych na rażącym naruszeniu przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., które miały istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

W dniu 2 sierpnia 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego, które zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału V Izby Karnej Sądu Najwyższego zostało potraktowane jako wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia. W jego uzasadnieniu skazany podał, że podczas prowadzonego postępowania dopuszczono się przestępstwa, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż dwie opinie wydane w postępowaniu przygotowawczym miały zostać spreparowane przez prokuratorów. W ocenie skazanego postępowanie kasacyjne to „dalszy ciąg festiwalu bezprawia”, w tym także ze strony jego obrońcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z brzmieniem art. 532 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy w razie wniesienia kasacji może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od jej rozstrzygnięcia. W treści przepisu ustawodawca nie wskazał przesłanek wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, niemniej nie budzi żadnych wątpliwości, iż rozwiązanie zawarte w wyżej wymienionym przepisie winno mieć charakter wyjątkowy, albowiem stanowi ono odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 3 k.k.w.). Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego zastosowanie wskazanej instytucji wymaga kumulatywnego zmaterializowania się dwóch warunków. Pierwszym z nich jest wystąpienie już *prima facie* oczywistej zasadności zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku odwoławczym. Z kolei drugim jest wykazanie przez wnioskodawcę, iż dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie SN z dnia 14 lutego 2024 r., I KK 385/23). Wobec tego dopiero łączne spełnienie wskazanych warunków daje asumpt do rozważenia zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie takie okoliczności nie zachodzą. Po pierwsze, autor kasacji nie wskazuje na uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., a sformułowane przez niego zarzuty dotyczą przede wszystkim naruszenia standardu rzetelnej kontroli odwoławczej i nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie móc jednoznacznie przesądzić o ich zasadności czy niezasadności. Kwestia ewentualnej skuteczności zarzutów przedstawionych w kasacji wymaga pogłębionej

analizy akt sprawy, co nastąpi na rozprawie, którą wyznaczono na 2 października 2024 r. Po drugie, skazany w żadnym miejscu złożonego wniosku nie wskazuje okoliczności pozwalających na stwierdzenie zaistnienia wyjątkowo dolegliwych i nieodwracalnych skutków, które mogłoby wywołać dalsze wykonywanie orzeczenia. Zawarta we wniosku motywacja odnoszona jest *de facto* do uchybień procesowych jakie zaistniały zdaniem skazanego w przedmiotowej sprawie i jawi się jako wyraz jego niezadowolenia z zapadłego prawomocnego rozstrzygnięcia oraz „jakości” kasacji sporządzonej przez obrońcę z urzędu. Taka motywacja nie może w żadnej mierze stanowić podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia. Podkreślić należy, iż przedmiotowa decyzja w żaden sposób nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Co więcej, nie wyklucza nawet uznania zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne (zob. postanowienie SN z dnia 11 marca 2022 r., III KO 12/22).

Z tych też powodów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[PGW]

[ms]